

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 2

April 1970

6. årgang

FRIDOM — kva er det?

(Etter «Atterljom», kristen russen si avis på Stord).

Av Asbjørn Øvrebø

Fridom er eit av dei mest brukte og därlegast definerte orda i våre dagar. Det kan brukast i tallause og tilsynelatande motstridande meininger. Professor Anathon Aal seier i sin Logikk : «Ordet er det det er i kraft av sin mening.» Ordet fridom må då seiast å vera eit av dei mest innhaldsrike ord i verda. Psykologane vil ha fridom frå kompleks, pedagogane vil ha fridom i oppsedinga, og myklunarane vil ha fridom i erotikken. Samstundes står prestane på preikestolen og talar om den kristne fridomen.

Eg skal ikkje gi meg inn på nokon definisjonsfreistnad på ordet fridom. Det ville sannsynlegvis vorte mislukka likevel. Men eg vil gripa fatt i det siste, — nemleg den kristne fridomen, for eg trur det er her vi møter or-

det fridom i sin vidaste konsekvens.

Det høyrest svær tparadoksal ut, men likevel — for å vera fri må ein vera bunden til noko, og ein må vera bunden til det rette, — vera i sitt rette element. Tenk berre på fuglen i lufta og fisken i vatnet. Let vi dei byta plass, tek fridomen deira snart slutt. Sammeleis, ei grein på eit tre er fri berre så lenge ho er bunden til treet. Kuttar vi henne av, visnar ho straks og dør. Det same gjeld for mennesket. Dersom vi trur at Gud er Skaparen og Oppehaldaren, må den sanne fridomen for mennesket bestå i å vera bunden i Gud, for då er sjela i sitt rette element. Søren

Kierkegaard har sagt det slik : «Å trenge til Gud er menneskets høyeste fullkommenhet».

Men korleis skal vi få oppretta kontakten med Gud, — den som vart broten ved syndefallet? Bibelen gir oss svaret; einaste gjennom Jesus Kristus kan vi leva i samfunn med Gud her på jorda, og verta frie. «Får no Sonen gjort dykk frie, so vert de retteleg frie.» (Johs. 8, 36). Det hjelper ikkje kor mykje vi strevar og balar sjølv, for viljen vår er makteslaus. «Eg gjer ikkje det gode som eg vil, men det vonde som eg ikkje vil det gjer eg.» (Rom. 7, 19). Vi har falle i eit myrhol, og di meir vi kavar, di djupare søkk vi. Jesus er Guds utstrekte hand til oss som ligg i denne myra. Grip vi den frelsande handa, får vi fridom og fotfeste.

Kva då med all ufridommen som likevel tykkjer å eksistere mellom dei kristne? Her må straks seiast at den kristne fridommen er ikkje ein fridom frå fienden si ytre makt, men ein fridom i hjarta. Trass i den stadige okkupasjonen av lekamen og viljen vår, lever vi i trua sin fridom. Det er ikkje ein fridom frå krig, sjukdom og fare. Vi vert ikkje fri synda, men vi vert fri syndeskulda, for den har Jesus teke på seg. «Kristus kjøpte oss fri frå forbanninga av lova, med di han vart ei forbanning for oss.» (Galat. 3, 13). Dette er det store og positive i den kristne fridommen : Ikke lenger træl under Guds lov fordi

vi har fått barnekår og er blitt arvingar. (Gal. 4, 4—7). Men : «Så lenge arvingen er barn, er det ingen skilnad på han og trælen, endå han er herre over alt saman.» (Gal. 4, 1). Dette kastar lys over ein kristen sine år her på jorda, og forklarar at han ikkje står i noko særstilling. — Det er i hjarte-forholdet skilnaden ligg.

Slik er den fridommen vi møter her på jorda — endå så fantastisk stor og verdifull han kan kjennast ut — berre ein forsmak på den

fullkomne fridommen vi har arverett til. Døden, som står som symbolet på ufridommen, skiftar karakter for ein kristen og blir til sigersdagen og fridomsdagen, då vi skal få byrja eit evig liv i fridom hos Gud. Når det gjeld kva som vil møta ein kristen etter døden, er det slik at vår tanke ikkje kan fatta det. (1. Kor. 2, 9—10.) Men eg tykkjer Henrik Wer-geland har uttrykt dette på ein særskild fin og dekkande måte når han seier : «Da bryder større glæde løs.»

Jeg vil gjøre ham en medhjelpe

Av Randi Aschjem.

Har vi et kristent kjønnsrollemønster? Dette spørsmål har jeg berørt i to tidligere kronikker i V.L., men jeg stiller det igjen. Jeg tror det er nødvendig at dette spørsmål blir tatt alvorlig først og fremst av hensyn til kvinnene.

Dagens kvinne har mulighet til å velge mellom forskjellige kjønnsrollemønstre. Hun er ikke lenger tvunget inn i ett bestemt mønster. Hun har fått sin frihet. Hun er blitt myndig. Men derved har hun også fått et ansvar som tidligere tiders kvinner ikke hadde. Hun har ansvar for å velge det mønster som er rett. Men skal hun kunne velge rett, må hun først vite hva som er rett.

Vår rettesnor for lære og liv skal være Guds ord. Ut fra Skriften formet tidligere tiders kristne det kjønnsrollemønster som kommer til uttrykk i Pontoppidan forklaaring. Der heter det om den gifte kvinne at hun skal underordne seg sin egen mann i kjærlighet og troskap og ha omhu for husholdningen, både for ham og søker hans sjels salighet.

I dag regnes ikke Pontoppidan lenger som aktuell, me nogså vi som lever i 1970 må ta for oss de samme ord fra Skriften og spørre hva de sier oss i vår situasjon. I like høy grad som på Pontoppidans tid trenger vi kvinner

(Etter Vårt Land)

kristelig rettledning og sjelesorg.

Ingen kan tjene kvinnen bedre enn den som gir henne Guds ord. Det er svik mot kvinnene å fortelle eller bortforklare de ord Gud har gitt henne i hennes livssituasjon. Tar man Guds ord fra henne skjuler man hennes livsansvar og hun mister sin verdighet. Livets mening blir borte for henne og hun springer fortvilet rundt for å finne den igjen ved å være effektiv og realisere seg selv. Guds ord til kvinnene vil ydmyge henne, men samtidig gi henne himmels lys over hennes hverdag. Uten Guds ord blir hun ribbet for sitt kvinneverd stående som ubrukt arbeidskraft, produksjonsvesen eller seksualobjekt.

Derfor er det kvinnesak å forkynne kvinnene at Gud skapte henne fordi han hadde bruk for henne til å fremme sitt verk. Kvinnensak er å oppmuntre og hjelpe kvinnene til å akseptere Guds tanke med henne. Kvinnensak er å kjempe mot det som vil fornekte Guds kvinneideal og hindre at det kan etterleves. Kvinnensak er å gjøre kvinnene stolt av å være kvinne ikke fordi hun kan gjøre en manns gjerning, men fordi hun er betrodd oppgaver som bare er hennes.

Har ikke Gud skapt kvinnene til å være sin

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : 5400 Stord

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
 Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
 Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde opp med friviljuge gaver

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
 boks 95, 5401 Stord. Tlf. 69
 Kass. Sverre Bohn, Norheimsund
 postgiro nr. 68213
 Bankgiro : Vikøy Sparebank,
 Norheimsund 3530.07.09492
S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

manns medjhjelp slik det står skrevet i 1. Mos.

“ Har han ikke skapt henne til å være mor? Er ikke derved kvinnen betrodd den tjenende oppgave overfor mann og barn? Har ikke Kristus hevet kvinnens oppgave overmannens når han sier: Den største av dere skal være eders tjenere? Er ikke mann og kvinne ett kjød slik at hans verk er hennes og hennes hans?

Hvis Gud har betrodd kvinnen den tjenende oppgave, så har hun ikke bare fått den ørstørste oppgaven, men også den vanskeligste. Jenestens oppgave kan så lett ødelegges ved at den som tjener enten setter på seg martyrisken eller ved at den som trenger tjenesten gir seg til å herske og forlange lydighet. Det fine samspill mellom den som tjener og den som trenger tjenesten går så lett i stykker på grunn av våre synder. Er ikke nettopp dette en av syndefallets følger? Gud sier til kvinnen: Til din mann skal din attrå stå og han skal herske over deg. Syndens forbannelse brytes for den som tar imot Kristi frelsesverk. Men kvinnens oppgave som medjhjelp og mor er fremdeles hennes.

Paulus sier i Efes. 22 à I hustruer. Underordne eder under eders egne menn som under Herren. Vi underordner oss Herren i frihet. En gang forsøkte kirken å tvinge menneskene til å underordne seg Herren. Det er lenge siden. Det er ikke fullt så lenge siden man på forskjellig vis brukte å tvinge kvinnen til å underordne seg under mannen. Til lydighet mot Herren kan ingen tvinges bare kalles. — Dagens kvinne kan heller ikke tvinges til å gå inn i medjhjelpstjernen, men hun kan kalles. I frihet kan hun velge å underordne seg under sin egen mann ikke formannens skyld, men for Guds ord skyld.

Det står skrevet i Tit. 2, 4—5 at de unge kvinner skal lære å elske sine menn og sine barn, å være sindige, rene, huslige, gode, lydige mot sine egne menn for at Guds ord ikke skal bli spottet. Hvem av oss som lever i dag har ikke spottet Guds ord til kvinnen? Hvem av oss har ikke når vi har lest dem skjøvet dem unna som uaktuelle, tidsbestemte og gammeldagse og med forakt for «kvinnehateren Paulus» gjort Guds ord til intet for oss? Salig er den som hører Guds ord og bevarer det, sier Jesus. Men Guds ord til kvinnen er gjort til intet. Hvem har noen gang hørt dem forkjent? Hvor mye har dette medvirket til at Guds ord autoritet svekkes også på andre områder? Likestillingskravet har gjort Guds ord til kvinnen til intet. Skal Pillen få gjøre det sjette bud til intet?

Forat Guds ord ikke skal spottes. Kan vi kvinner ved å ta vår medjhjelpstjeneste og vår morsansvar alvorlig være med på å opprettholde og gjenoppbygge respekten for Guds ord i vårt folk? Ligger våre barns og vår manns frelse oss tilstrekkelig på hjertet? Er modrenes tjenende oppgave en forutsetning for at barna skal kunne forstå hva ord som hensyn, oppfrelse og omsorg egentlig står for?

Hvordan kan vi hjelpe våre vantro menn? Det står skrevet i 1. Pet. 3, 1—2. Likeså I hustruer: Underordne eder under eders egne menn, så endog de som er vantro mot ordet

kan bli vunnet uten ord ved sine hustruers ferd når de ser for sine øyne eders rene ferd i frykt. Å preke lydighet mot Guds ord uten ord er meget vanskelig, men det bærer de rikeste frukter. Tjenestens oppgave blir ikke alltid hedret av dem den omfatter. Mange medhpelpere og mødre kan forgives vente på de gode og oppmuntrende ord og de små tjenester som lyser så godt opp i hverdagen. Men la oss holde fast ved at tjenesten ikke helliges ved at den bringer oss ros og ære, men ved den Hellige som gir oss å tjene.

Få menn har den ydmykhet som skal til for åpent å erkjenne at de har bruk for den medhjelp Gud har gitt dem. Som representant for de få kan vi nevne vår nobelprisvinner professor Ragnar Frisch. I fjernsynserien «Hva troen har betydd for meg» fortalte han at når han ikke finner ut av sine tall og beregninger, sender han bud på sin kone og ber om hennes forbønn. Mens hun ber ser han løsningen på sitt problem. Professor Frisch viser sin kone ære.

De færreste av oss har menn som professor Frisch. Men medhjelpstjenestens betydning er ikke avhengig avmannens kvalitet som samfunnsborger eller menenske. Snarere tvert imot. De vanskeligste menn krever de dyktigste medhjelpere. La oss bare tenke på den kamp de alkoholskadde menss medhjelpere fører for å hindre dem i å gå til grunne.

Det kjønnsrollemønster som her er skissert ligger nært opp til det mønster vi finner hos Pontoppidan, men er svært forskjellig fra det nye kjønnsrollemønster som i dag vinner stadig flere tilhengere også i vårt land. Det nye mønster hvor absolutt likhet skal praktiseres er i visse kretser akseptert som det eneste rette mønster. Våre massemedia forkynner så å si bare det nye mønster. Et såkalt nøytralt organ som Forburker-rapporten pålegger oss å kjøpe leker som kan bygge opp det nye mønster i våre barn. Det gamle mønster betraktes som et onde og bør utryddes av barnas skolebøker. Nå skal også reklamen kon-

sentreres om det nye mønster og det gamle legges bort.

Og propagandaen virker. Etter at man f. eks. i fjernsynet har sendt et program hvor det gamle kjønnsrollemønster blir satt i skammekroken og det nye fremhevet som på parti med fremtiden, fornuften, samfunnsøkonomien og kvinnens rett til selvrealisering, sitter det tusener av kvinner rundt i våre hjem og er ulykkelige fordi de føler at meningen med deres livsgjerning frarøves dem. I dagevis går de rundt med et stille hat til mann og barn som er en hindring for den selvrealisering som propagandamaskinen setter som betingelse for at vi skal finne vårt menneskeverd.

Uhindret beredes grunnen for en masseflukt fra våre hjem. Barna får bli samfunnets ansvar. Mødrene er så allikevel ikke skikket til å oppdra sine barn, sier Betty Friedman. Henne kan vi trygt sitere for hennes bok er blitt det nye kjønnsrollemønsteres bibel her hos oss.

Men ingen forkynner oss de ord til kvinnens som står i Herrens bok. Guds bok til kvinnens er for lengst gjort til intet. Guds ordens menn tier. Men dermed demonstrerer de også sin forakt for kvinnens. Den største kvinediskriminering i vår tid sørger kirkens menn for. Kvinnen finnes ikke engang verdig til å konfronteres med de ord Gud har gitt henne. Men forakt for kvinnens er forakt for den Herre som fant det riktig og nødvendig å skape kvinnens til medhjelp og mor.

Fordi Guds ord til oss ikke blir forknytt, får vi heller ikke det rette kjennskap til dem. Den som ikke kjenner skriftene farer vill og føres vill. Når avstanden mellom Guds ord og vårt liv blir så stor som i dag, har vi grunn til å frykte. Gud våker over sitt ord. Han kan ta sin velsignelse fra oss og la sin forbannelse ramme oss. Guds forbannelse over kvinnens lyder: Mannen ska iherske over deg. Våre likestillingsbestrebeler vil kanskje likevel ikke gi oss det vi håper på. Kanskje skal våre døtre måtte kjempe for å få lov å være mødre

Hvordan får jeg fred med Gud?

Av Øyvind Andersen

Det store hovedspørsmål i livet.

Det er godt at dette spørsmålet er blitt så viktig for deg! For det er det egentlige største spørsmål i livet. Blir det svart riktig — kommer vi til fred med Gud — løser det så mange, mange andre spørsmål. Og får vi ikke svar på det, hjelper det så lite med svar på alle andre spørsmål.

Men innen vi ser på noe mer, må jeg få komme med noen motspørsmål til deg: Har du oppgitt din motstand mot Gud? Innrommer og erkjenner du din synd slik som den er? Er det om å gjøre for deg å få gå til Jesus med alle ting? Kan du ikke svare ja på disse spørsmål, er det lite hjelp i det jeg har å si. Der forstår du selv.

Hvis du skjuler, forsvarer, unnskylder eller går på akkord med noen synd, vet du selv at du kan ikke komme lenger. Om du vet at du står Gud imot, vet du selv at ingen kan hjelpe deg.

Da er det bare én ting å gjøre: Oppgi all

---

mot et samfunn som krever deres arbeidskraft og mot menn som ikke lenger finner det nødvendig å forsørge dem.

Hvorfor står det slik kamp i dag om kvinnen, moren, medhjelperen? Vi står midt oppe i en åndskamp. Det kjempes om vårt folks sjel. De røster som vil føre oss bort fra Kristus blir fler og roper stadig hoyere. I denne kamp er nettopp kvinnens stilling så strategisk viktig. Hvis vi kvinner forstår å stå bak våre menn og vokte våre barn har ikke forforensens krefter slik inngang hos oss. Men vil det lykkes den vonde å presse, eller lokke oss kvinner bort fra vårt kall ligger veien åpen like inn i vårt folks hjerte.

motstand! La alle unnskyldninger fare! Hvor ille du enn er oppe i det, bare erkjenn det slik som det er, overfor deg selv og overfor Gud. Det er hjelp å få. Du kan være hvem du vil og hva du vil, du kan ha rotet deg opp i et uoverkommelig uføre, men det er hjelp å få.

Bare legg merke til hva Gud sier hos profeten Esaias til dem som han selv beskriver som frafalne og som han feller den sterkeste dom over: «Kom, la oss gå i rette med hverandre, om eders synder er som purpur skal de bli hvite som sne, om de er røde som skar-lagen, skal de bli som den hvite ull.» (Esa. 1, 18).

Når Gud selv sier det til dem han selv beskriver med de sterkeste ord som frafalne og syndige, viser det bedre enn noe annet at du har ingen grunn til å være redd for å tilstå sannheten for deg selv.

Det du må være redd for, er å unnskydde noe, forsvere deg eller bortforklare sannheten på hvilken som helst måte.

Men nå er det mange som svarer: Men jeg har jo overgitt meg til Gud. Jeg har bekjent min synd, det er ingen ting jeg mer ønsker enn å være sann og oppriktig, og så langt som jeg kjenner meg selv har jeg oppgitt min motstand mot Gud.

Allikevel har jeg ikke fred. Jeg har mange ganger hørt at jeg skal komme til Jesus og få det godt. Så har jeg kommet til Jesus — og har fått det så vondt som aldri noen gang i mitt liv.

Jeg forstår deg. Og jeg kan si med en gang at Jesus har hørt alle dine bonner, og at din tilstand har mer med Gud å gjøre enn du selv aner. Og her skal vi prøve å peke på noe av det som kan være til hjelp for deg. Det første spørsmål vi tar opp er dette:

Hva er egentlig omvendelse?

Når er et menneske omvendt til Gud? — Omvendelse er nøyaktig det samme som at et menneske begynner å tro på Jesus.

Omvendelse er ikke at en først skal prøve å bli annerledes. Mange oppfatter omvendelsen som om den består i å la være å gjøre det som er galt og å gjøre det som er riktig overfor Gud. I og for seg er det en god og nødvendig innstilling å ha. Og jeg vil i høy grad understøtte denne innstilling hos deg. Men du skal ikke tro at omvendelsen består i det!

Legg merke til at det som i Matt. 3, 2 heter: «Omvend eder, for himlenes rike er kommet nær», — det heter i Mark. 1, 15 — der det samme omtales: «Omvend eder og tro på evangeliet!»

På det siste stedet kunne vi like gjerne oversette - for det stemmer nøyaktig med det språkbruk de hadde i Israel på Jesu tid: — Omvend eder ved å tro på evangeliet!

Et annet eksempel: Det som Peter kaller «omvend eder» (Ap.gj. 2, 38) det kaller Paulus: «Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frlest, du og ditt hus.» (Ap.gj. 16, 31).

Om du tok for deg en bibelordbok og slo opp på «omvendelse» og på «tro», kom du til å oppdage at å begynne å tro på Jesus og å omvende seg er to forskjellige navn på én og samme sak. Et menneske er omvendt fra første øyeblikk det begynner å tro på Jesus. Omvendelsen skjer ved troen, og troen skjer ved omvendelsen til Jesus.

Men hva er det da å tro? spør du. Det er å ta sin tilflukt til Jesus! Legg merke til slutten av salme 37: «Herren hjelper dem og utfri dem, han utfri dem fra de ugudelige, og frelser dem, fordi de har tatt sin tilflukt til ham».

Det er et stort løfte. Løfte om hjelp, utfrieselser og frelse. Legg merke til at dette løftet svarer på et meget viktig spørsmål, som du også sikkert har. Hvordan skal jeg bli med, når Jesus kommer igjen? Hvordan kan

jeg regne med å være der han er og henter sine, og ikke bli latt igjen? Du har svaret i det ordet jeg siterte fra salme 37. Det sier jo: «Herren utfri dem fra de ugudelige!» Aldri blir det ordet oppfyllt slik som når Herren henter sine. Og da ser du svaret på ditt spørsmål om hva som skal til for å bli med. «Fordi de har tatt sin tilflukt til ham».

Vi kunne nevne mange ord fra Bibelen som viser at å tro på Jesus er det samme som at hjertet er blitt rettet på ham.

Et menneske som fatter tillit til Jesus, omvender seg. Og så lenge vi lever i troen på Jesus, lever vi i en sann omvendelse. Men kommer en kristen bort fra Jesus igjen, og begynner hans hjerte å bli rettet på noe annet eller noen annen enn Jesus, er en heller ikke lenger omvendt til Gud.

Men nå, forstår du, for å komme til troen på Jesus, er det nødvendig at vi mister troen på oss selv.

Derfor gjør du de dårlige erfaringer om deg selv som du hittil har gjort og det skal vi nå se litt mer på.

Hvordan en mister troen på seg selv.

Med det samme en oppgir sin motstand mot Gud, kjenner en seg glad og lettet. Og det har en grunn til. Selv om en ennå ikke virkelig er blitt en kristen, har en gjort en viktig beslutning når en for alvor har gitt opp sin motstand mot Gud og bestemt seg for å bli en kristen.

Og om det ser aldri så galt ut med deg, har du ingen grunn til å angre på den bestemmelsen. Det er den beste du noen gang har tatt i ditt liv. Og den skal du stå ved, uansett hvordan det ser ut for deg nå.

Men om du var glad og lettet til å begynne med, har det ikke fortsatt slik. For det første har du kommet til kort i alle ting. Og for det annet har synden tatt overhånd over deg på så mange punkter. Det ser ut for deg som synden har fått nytt liv, fordi du har gått inn

for å la være å synde.

Det har du ganske rett i. Det ser ikke bare slik ut, men det er det du virkelig har opplevd. Og det stemmer med Guds ord. Du kan selv lese om det i Rom. 7, særlig i vers 7–13. Da budet kom, levnet synden opp (grunntekstens uttrykk), jeg derimot døde, og budet som var til liv, det ble funnet å være meg til død, for synden tok anledning av budet og dåret (bedro) og drepte meg ved det. (Rom. 7, 9–11). Du oppager at du vil det vonde, ønsker det vonde, har lyst til å synde. Samtidig har du ulyst til Gud, du er treg til å be, lese i Bibelen, til å høre Guds ord. Du kjenner både motstand og fiendskap i ditt eget indre imot Gud. Og det verste av det hele er at mens du har opplevd dette, er du blitt så hard, kald, likeglad så full av småfusk og hykleri, at du vet ikke hverken frem eller tilbake.

På samme tid som du ærlig vil høre Gud til, vil ha fred med ham, vet du ikke om du tør si at du har den vilje som du burde ha. Du både vil og ikke vil på én gang.

Dette kaller Bibelen «å dø under loven». – Det er dette apostelen vidner om seg selv i Galat. 2, 19: «Jeg er ved loven død for Ioven — for å leve for Gud».

Du forstår ikke mye av dette. Og det gjør ikke noe. Men for å si det i ganske hverdagslig tale: Gud vil at du skal miste troen på deg selv!

Og nå skal du merke deg at å miste troen på seg selv, inneslutter i seg at du også mister troen på at Gud kan gjøre noe ut av deg. Det er selve kjernen i saken. Om du er klar over at du ikke kan noe av egen kraft, men håper at du skal klare det bare Gud gir deg kraft, har du ikke mistet troen på deg selv.

Du forstår det er nettopp det som er umulig! Det er noe som Gud ikke kan gjøre med deg gjennom loven, gjennom bud og forbud: Ved sin kraft å gjøre ditt liv slik som han vil ha det.

Og dette er aldeles nødvendig for deg å

innse. Derfor skal du frimodig erkjenne for deg selv at det er ikke stoff i deg til å være en kristen, for å si det på en dagligdags måte.

Men da er jo alt håpløst, sier du. Ja, hvis det å bli og være en kristen bestod i at Gud skulle hjelpe oss ved sin kraft til å bli slik han vil ha oss, da var det også håpløst. For Bibelen sier det like ut at det er umulig for loven (Rom. 8, 3). Men dette er helt annerledes etter Guds ord enn du tror. Og det er også hovedgrunnen til at du ikke har funnet fred med Gud.

Nettopp fordi du er slik som du er, var det Gud sendte sin egen Sønn til verden.

Frelsen er i Jesus selv.

Nå må du legge nøyne merke til det vi sier! Du trenger evangeliet, ordet om Jesus! For ordet om Jesus, taler ikke bare om Jesus, men bringer også Jesus inn i ditt hjerte!

Troen kommer av at du hører, og det som du hører, skjer ved Kristi ord (Rom. 10, 17). Ordet om Jesus skaper tillit til Jesus hos deg. Det retter ditt hjerte på Jesus. Du kan ikke få fred med Gud, eller bli viss på syndenes forlataelse ved å se på deg selv! Bare ved å se, høre, snakke med andre om, synge om Jesus og det som Gud har gjort for oss i ham, kommer frelsesvissheten og freden.

Frelsen ligger ikke i våre anstrengelser og viljebeslutninger, men i vår hørsel og vårt syn. Ordet «hør» og «se» er to grunnleggende ord når det er spørsmål om å komme til troen på Jesus.

Det vi ser på og mottar inntrykk av, kommer alltid til å virke i vårt indre menneske. Du vet at å se på noe stygt, gjør deg stygg, å se på noe urent gjør deg uren. Og å se på noe vakkert og godt, virker godt i ditt indre. Og nettopp slik er det i ditt forhold til Gud. Å høre om Jesus og å motta inntrykk av ham, skaper tilliten til Jesus i ditt hjerte og virker en sann omvendelse i dit liv. | 1.

Johs. 24—25 er det et meget lærerikt ord av Jesus selv om dette. Der sier han — jeg siterer det noe forkortet —: Den som hører og tror har evig liv, og kommer ikke til dom, men er gått over fra doden til livet. «Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den time kommer, og er nå, da de døde (de som ikke har liv i Gud) skal høre Guds Sønns røst (Jesu forkynnelse), og de som hører, skal leve». Kan det sies tydeligere at du kommer til liv i Gud gjennom ordet om Jesus? Og kan du få det enklere hvordan et menneske får fred med Gud?

Derfor er evangeliet det første og det siste for deg i den stilling du er nå. Og jeg gjen- tar fordi du er slik som du er, trenger du Jesus, og passer sammen med Jesus.

Det er ikke noe som skal eller må bli annerledes først. Alt begynner med at du vender deg til Jesus!

— —

Hva er evangeliet?

Det er ganske kort sagt, budskap om et stort plassbytte. Guds Sønn kom i vårt sted og ble behandlet som om han var oss, forat vi skal få være i hans sted og bli behandlet som om vi var ham!

«Han som ikke visste av synd, ble gjort til synd for oss, forat vi skal bli rettferdige for Gud i ham.» (2. Kor. 5, 21).

Jesus ble gjort til det som du og jeg er. Han var syndfri, men ble gjort til synd for oss. I stedet skal vi bli regnet for det som han er. Hele ansvaret for våre synder lå på Jesus. Han bar det ansvar som vi ikke kunne bære! Det er betydningen av Johs. 1, 29: «Se der, Guds Lam som bærer (bærer vekk, fjerner) all verdens synd.»

Jesus har ikke tatt synden bort fra vår natur, ikke bort fra våre følelser, og aller minst fra vår erkjennelse. Tvert om, Gud vil vi skal erkjenne vår synd. Men han har tatt bort synden mellom Gud og oss! Ditt og mitt

regnskap ble gjort opp på Golgata kors, da Jesus sa: Det er fullbracht!

Og videre, Jesus har gjort alt det vi skulle gjøre, men ikke kan. Han har oppfylt hele loven i vårt sted. Gud har gitt oss en rettferdighet i Jesus, som vi kan stå for hans ansikt med. Du kan lese om det i Rom. 3, 21: Den rettferdighet som loven og profetene vitner om, den har Gud selv gitt oss i Jesus Kristus uten noen lov, uten noen betingelser som vi må oppfylle for å eie den.

Hva er det for en rettferdighet loven vitner om? Du ser det i de ti bud, og du ser det enda mer i de to bud som de ti grunner seg på: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av all din sjel og av all din kraft. Og: Du skal elske din neste som deg selv.

Den rettferdighet som loven krever, er det fullkomne, syndfrie menneske. Gud kan ikke tilgi et menneske så lenge han er loven noe skyldig, for det var det samme som at han gikk på akkord med synd og løgn. Og det gjør han ikke! Derfor har Gud selv i Jesus Kristus skaffet oss den rettferdighet som loven vitner om. Jesus er det fullkomne menneske. Og han gjelder overfor Gud i mitt og ditt sted. Gud gir meg og deg alt det han krever av oss forat han kan tilgi oss vår synd i Jesus Kristus og det han har gjort.

Derfor gjelder Jesu verk både overfor Gud og for oss. Og nå kan vi svare på et annet spørsmål.

Hva er rettferdigjørelse?

Det er ikke noe som skjer i deg eller meg. Men det er noe som skjer hos Gud om oss. Gud tilregner oss alt det som Jesus er og har gjort og tilregner oss ikke det vi selv er og har gjort. Se f. eks. Rom. 4, 6 og 8. Salig er den mann som Herren til regner rettferdighet uten gjerninger. Salig er den som Herren ikke til regner synd.

Dette skjer hos Gud og for Gud om deg i samme øyeblikk som ditt hjerte fatter tillit til

Jesus. Derfor har du syndenes forlatelse fra første øyeblikk ditt hjerte er rettet på ham !

I én sum forkynner evangeliet at Jesus har kjøpt deg fri fra alt som du selv er og har gjort, og han er selv blitt i sin egen person og gjerning alt som Gud krever av deg. Og alt dette gir Gud deg for intet! - Det heter om dette i Rom. 3 : uforskyldt (gratis), av hans nåde, ved forløsningen i Kristus Jesus.

Derfor får du syndenes forlatelse ikke på grunn av at du blir annerledes, og heller ikke på grunn av din egen syndsbekjennelse, men på grunn av at du tar imot det evangeliet forkynner deg ! Se f. eks. 7 : I Jesus har vi forløsningen, syndernes forlatelse, etter hans nådes rikdom.

Det store er at vi får dette for intet. Men det er også det vanskelige. Det strider mot vår naturlige religiøse følelse og vi tenker om igjen og om igjen at vi må da vel gjøre noe selv for dette. Nei, det som du skal være og gjøre som en kristen, må ikke stilles opp som en betingelse for å få Guds nåde og syndenes forlatelse ! Det kommer som en virkning av at du tror på Jesus. Og det kan vi komme tilbake til i en annen traktat.

Mange kjører seg fast fordi de tar troens virkninger og gjør dem til betingelser for å tro. Og da er det umulig å få fred med Gud. Derfor gjør ikke det ! Tro Jesus på hans ord ! Regn med det Gud har gitt deg i Jesus !

Den som tar imot evangeliet for intet, får alt. Men den som vil ha det for et eller annet, om det så er din anger, din bønn, eller hva annet du tenker, får intet!

Men jeg må da oppleve noe i mitt hjerte ? Det kan du overlate til Gud. Følger du denne anvisning fra Guds ord, kommer du til å oppleve meget mere enn du noensinne tenkte var mulig. Men du må gå den veien Gud viser deg, ikke sant ? Spør du om veien til fred med Gud, og ordet gir deg svar på det, må du gå den !

Om jeg er ute og reiser, og spør om veien et eller annet sted, og jeg også ganske riktig får vite den, kommer jeg allikevel ikke dit, hvis jeg følger en annen vei. Men dette gjør mange i det åndelige. Og det kommer ikke minst av at de venter på opplevelser istedenfor å tro på Jesus !

Men det er stor forskjell på å tro på opplevelser som Gud skal gi deg og på å tro på det han forkynner deg om Jesus ! Men hva er da gjenfødselen ? spør du.

Hva er gjenfødselen ?

Det er igjen et annet navn på omvendelsen. Og vi har et ord i 1. Johs. 5, 1 som svarer så tydelig som noe ord kan gjøre på hva det vil si å være et gjenfødt menneske. «Hver den som tror (i sitt hjerte fatter tillit til) at Jesus er Kristus (er den som Det nye testamentet beskriver slik som vi har gjort). han er født av Gud.»

Gjenfødselen består i at hjertet fatter tillit til Jesus. Den skaper et helt nytt sinn i oss, og den virker Åndens frukt i oss. (Galat. 5, 22) Men den består i at hjertet fatter tillit til Jesus.

Og begynner ditt hjerte å finne hvile i det som ordet sier om Jesus, beviser det at du er født på ny. Ellers kunne ditt hjerte ikke finne noen hvile i evangeliet.

— Slik er Bibelens svar — Guds eget svar — til deg som spør hvordan et menneske får fred med Gud !

Stol på det ! Regn med det ! Det er Guds vilje at du skal gjøre det ! Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv. Det er som Luther sier : Det som du tror på, det har du.

Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, han har livet. Den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet.

Dette har jeg skrevet til eder, forat I skal vite at I har evig liv, I som tror på Guds Sønns navn. (1. Johs. 5, 9—13).

Porten inn til livet

(Mark. 10, 17—27)

Porten inn i Guds rike er trøng, og vegen som fører til livet er smal, seier Jesus, og han legg til at få er dei som finn han (Matt. 7, 14)

Ein annan stad fortel Jesus at mange skal freista å koma inn, men er ikkje god til, og blir ståande utanfor når andre set seg til bords i Guds rike (Luk. 13, 23). Då Jesus sto og såg etter den rike, unge mannen som gjekk sorgfull bort, av di porten blei for trøng for han, sa Jesus : Kor vant det er, borna mine, å koma inn i Guds rike for dei som set si lit til rikdom ! Det er lettare for ein kamel å gå gjennom eit nålauga enn for ein rik å koma inn i Guds rike !

Når du les dette tenkjer du nok som læreseinane : Kven kan då bli frelst? Jesus svara dei at for menneske er det nok umogeleg, men ikke for Gud, for alt er mogeleg for Gud.

Om du er ein av dei som lengtar etter og har prøvt å bli frelst, men har funne at det er umogeleg for deg, så skal du vita at for Gud er det mogeleg å frelsa deg. Ja, det står skrive at han kan fullkommen frelsa dei som kjem til Gud ved han (Jesus) Hebr. 7, 25.

Porten.

Kva er så denne porten som Jesus sa manliknar med nålauga og kamelen? Meiner han eit verkeleg nålauga? Rasjonalisten, som driv å bortforklarar Guds ord, seier at Jesus her tenkte på ein port i muren kring Jerusalem. Den var så låg at ein kamel måtte leggja seg på kne for å koma igjennom, men då var det altså mogeleg. Men den som trur Guds ord, han trur også at Jesus meinte det han sa — eit nålauga, og du kan godt tenkja på det minste nålauga du har sett. Dette går også fram av at Jesus medgav at det var

umogeleg for eit menneske å koma gjennom.

Nålauga var nok det Jesus sette framfor den unge mannen, som kom og spurde kva han skulle gjera for å arva eit evig liv : Lova kjenner du : Du skal ikkje gjera hor ! Du skal ikkje drepa ! Du skal ikkje vitna rangt ! Du skal ikkje slå under deg annanmanns eige dom ! Du skal æra far din og mor di ! Ein annan som spurde Jesus kva det fyrste bodet i lova var, svara Jesus : Du skal elska Herren din Gud av alt ditt hjarta og av all din hug og av alt ditt vit og av all di makt ! Dette er det fyrste bodet. Det andre, som er like stort, er dette : Du skal elska næsten din som deg sjølv ! Skrifta seier at på desse to boda kviler heile lova og profetane. Gjer det, så skal du leva !

Her har me nålauga inn i Guds rike

Den unge mannen trudde han hadde halde alt dette frå han var ung, men eit nytt spørsmål frå Jesus viste at han fall i det første bodet, for han elska rikdomen meir enn Gud og hans frelse. Han gjekk sorgfull bort.

Og kvar den som har prøvt for alvor å koma inn den døra, han veit at Jesus tok ikkje formykje til då han nemnde kamelen. Du har funne at det er umogeleg for deg.

Men det er mogeleg for Gud. Det er vår redning. Gud sende Jesus inn i vår slekt, og han gjekk igjennom nålauga i vår stad. Det står skrive at han er enden på lova ,til rettferd for kvar den som trur (Rom. 10, 4). Jesus er komen inn i sjovle himlane, og sit ná på høgre sida åt Gud på hans kongsstal. (Hebr. 1, 1—3 og 13, og 8, 1—2). Dette kan ikkje professor Jervel gjera om inkje med si vantru, for Jesus seier at skrifta kan ikkje gjerast om ikkje.

Den nye døra eller porten.

Dermed har Jesus opna oss ei ny dør, og ein ny og levande veg. Eg er døra, den som går inn gjennom meg, han skal bli berga. Ingen kjem til Faderen utan gjennom meg. Tru på den Herre Jesus og det verk han har gjort for deg, så skal du bli frelst! Kvar den som kallar på Herrens namn, han skal bli frelst! Slik talar Guds ord.

Denne døra er stor nok for den største synar, det visar skrifta klart. Der gjekk røvaren inn, den bortkomne sonen, syndarinna og tollaren osv. Kven du så er og kor ille du er stellt, så er denne døra også opna for deg. «Kom som du er til din frelser, smittet av van-troens dynn! Blodet som fløt frå hans vunder, renser din sjel frå all synd.»

Men denne døra kan også bli trøng for nokon. For her får me ikkje med noko av vårt eige. Så den egenrettferdige, som synest han har litt å fara med han går ikkje inn der. Dei støyter seg på støytesteinen — Jesus, i vår tid som dei gjorde på Jesu tid. Mange går nok sorgfulle bort, som den unge,rike mannen, for dei synest det er så mykje å missa. Verda sin rikdom, verda si æra og venskap held mange så fast på at dei blir att utanfor.

Gud seier til tenarane sine at dei skal gå ut på vegar og vegskil og be alle dei finn, g sei at alt er ferdig — kom! Nokon ville ikkje, andre brydde seg ikkje om det, fortel skrifta. Men nokon kom. Dei slapp inn. Ennå er der rom! Kom du også, og du slepp å ta noko med deg, for her får du alt. Han som ikkje sparde sin einaste son, men gav han for oss alle, han kunne ikkje anna enn å gi oss alle ting med han. (Rom. 8, 32).

Et personlig vitnes-byrd om dåpen

Mel.: Som den gyldne sol frembryter

*Jesus takk for dåpens gave
Synlig tegn med troens ord.
Løftets ord fra Edens have,
åpenbart for den som tror.
Kvinnens sed, Guds offerlam,
jeg i deg min frelsermann
all min synd til døden sonet
og stod opp rettferdig kronet.*

*Dåpens tegn for troen maler
frelsens ark i vredens vann.
Hellig ånd til hjertet taler
om min synd og frelsermann.
Det har Gud ved dåpen sagt
at for meg er alt fullbragt.
Nådens pakt han aldri sviker,
fra sitt løfte aldri viker.*

*Gud i dåpen åpenbarer
Kristus, troens ene grunn.
Satan legger skjulte snarer
sier frelst ved dåpens stund.
Men det farlig sandgrunn er.
Troens barn på Kristus ser.
Du min tilflukt gjør meg verdig,
kledd i deg står jeg rettferdig.*

A. L.

---

*Bønn og bibel, dåp og nattverd
på Guds bud jeg selv formår.
Men med denne gode adferd
jeg i dommen ei består.
Det er selvbedrag å si
jeg er døpt og derfor fri
Ved Guds ånd fortapt jeg iler
til min frelses. Der jeg hviler.*

*Abraham sin tro ei grunner
på omskjærelse og dåp.
Men hans tro oss Gud forkynner
som den levende med håp.
Derfor må jeg bygge på
klart Guds ord som skal bestå.
Prøve der de andre røster
som vil være sjeletrøster.*

KRISTOFFER HØIE.